

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/43/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6415201113
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6415201113.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a členiek senátu JUDr. Danice Kočíčkovej a Mgr. Kataríny Katkovej v právnej veci žalobcu: G. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. XX, U. Bystrica, v konaní právne zastúpený JUDr. Petrom Petríkom, advokátom, Komenského 14419/18D, Banská Bystrica, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, Bratislava, v konaní o zaplatenie 23.900 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 12C/43 /2015-171 zo dňa 10. 10. 2017 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 12C 43/2015-171 zo dňa 10. 10. 2017 p o t v r d z u j e.
- II. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozhodol tak, že:

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 11.629,61 € s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 2.629,61 € od 01.12.2014 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.).

Vo zvyšku súd žalobu zamietol (výrok II.).

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (výrok III.).

Súd priznal svedkovi J.. N. R. svedočné vo výške 103,76 € (výrok IV.).

Žalobca je povinný nahradiť svedkovi J.. N. R. svedočné vo výške 103,76 € v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku (výrok V.).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 23.900,- Eur s úrokom z omeškania 8,05 % ročne od 28.07.2014 do zaplatenia. Uviedol, že nárok mu vznikol v dôsledku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Uznesením vyšetrovateľa OR PZ Žiar nad Hronom zo dňa 27.02.2012 mu bolo vznesené obvinenie pre prečin rozširovania detskej pornografie, no ešte predtým než mu bolo uznesenie doručené boli v TV JOJ odvysielané príspevky o jeho kauze. Trestné stíhanie a medializácia mu spôsobili rozvrat osobných, rodinných a širších ľudských vzťahov a výrazné obmedzenia v bežnom živote. I keď bol následne spod obžaloby právoplatne oslobodený rozsudkom zo dňa 12.06.2013 okolie ho i potom vnímalo negatívne vzhľadom na nulovú toleranciu spoločnosti vzhľadom na povahu tejto trestnej činnosti. Za nezákonné vznesenie obvinenia žiadal listom zo dňa 23.05.2014 Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v sume 4.900,- Eur (ako zmluvnej odmeny, ktorú si dohodol a aj vyplatil svojmu obhajcovi za zastupovanie v predmetnom trestnom konaní) a nároku

na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 19.000,- Eur za následky spôsobené v osobnostnej sfére. K uspokojeniu ním uplatnených nárokov nedošlo.

3. Žalovaná strana žiadala žalobu zamietnuť poukazujúc na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 163/13 i na rozhodnutie ESLP vo veci Lavrechov c/a Česká republika argumentujúc tým, že uznesenie, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie nemožno považovať automaticky za nezákonné rozhodnutie zakladajúce zodpovednosť štátu, nakoľko vyšetrovateľ vznesením obvinenia postupoval v súlade s Trestným poriadkom. Zákonnosť prípravného konania v podstate potvrdil aj okresný súd tým, že prijal obžalobu a aj keď žalobca bol následne spod obžaloby oslobodený, stalo sa tak z dôvodu aplikácie zásady „in dubio pro reo“. Stíhaný skutok sa teda stal. Oslobodenie spod obžaloby ale neznamená, že bol žalobca stíhaný nezákonne, pričom uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi nebolo zrušené. Tiež poukázala na ust. § 18 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu, podľa ktorého sa majú vynaložené trovy obhajoby kompenzovať len na úrovni tarifnej odmeny advokáta a pokiaľ vznikla žalobcovi nemajetková ujma, túto musí preukázať.

4. Okresný súd zistil skutkový stav, ktorý posudzoval podľa zák. č. 514/2003 Z.z.. V konaní bolo preukázané, že uznesením zo dňa 27.02.2012 bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin rozširovania detskej pornografie podľa § 369 ods. 1 Trestného zákona. Proti uzneseniu podal žalobca sťažnosť, ktorá bola prokurátorkou zamietnutá ako nedôvodná. Následne bola podaná obžaloba. Žalobca bol právoplatne spod obžaloby oslobodený rozsudkom zo dňa 12.06.2013, z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchal. Dňa 30.05.2014 žalobca požiadal o predbežného prerokovania nároku na náhradu škody vzniknutej mu v dôsledku nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia, uplatnil si nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vzniknutých mu v trestnom konaní vo výške 4.900,- Eur a žiadal sumu 19.000,- Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy za následky spôsobené v osobnostnej sfére. K úhrade nedošlo.

5. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal z toho, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci jeho orgánmi upravuje zákon č. 514/2003 Z.z., ktorý v § 3 určuje, že štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím. Štát sa svojej zodpovednosti nemôže zbaviť. Ide teda o objektívnu zodpovednosť štátu za škodu (bez ohľadu na zavinenie), pri ktorej neprichádza do úvahy možnosť liberácie. Podľa § 25 ods. 1 cit. zákona tiež platí, že ak tento zákon neurčuje inak, právne vzťahy sa spravujú Občianskym zákonníkom. Na vznik zodpovednosti štátu (Slovenskej republiky) za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím sa vyžaduje kumulatívne (súčasné) splnenie troch podmienok: 1. nezákonné rozhodnutie, 2. vznik škody ako peniazmi vyčísliteľnej majetkovej ujmy na strane dotknutého subjektu a 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody

6. Ustanovenie § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. určuje, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Podľa § 6 ods. 1 cit. zákona platí, že ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V prípade právoplatného oslobodenia spod obžaloby je situácia špecifická v tom, že podľa Trestného poriadku (zákon č. 301/2005 Z.z.) už nenasleduje ďalší proces, ktorého výsledkom by bolo výslovné zrušenie uznesenia, ktorým bolo stíhanej osobe vznesené obvinenie. Pokiaľ potom zmyslu právnej úpravy má zodpovedať čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky vyplývajúca zásada, že každá majetková ujma spôsobená nezákonným zásahom štátu má byť odčinená, rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má tiež oslobodenie spod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Tým je totiž zároveň nepriamo konštatované, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané v rozpore so zákonom - nezákonne. Rozhodujúcim kritériom posúdenia zákonnosti vznesenia obvinenia je neskorší výsledok trestného stíhania, kedy oslobodenie spod obžaloby ukazuje, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia, resp. nie je rozhodné ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie ale to, či sa toto podozrenie v trestnom konaní aj potvrdilo. V podmienkach materiálneho právneho štátu musí totiž štát niesť (objektívnu) zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 15/2009, sp. zn. 7MCdo 27/2012), pričom podstata

nároku na náhradu škody sa v týchto prípadoch neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania ale na samotný výsledok trestného stíhania (viď obdobne aj Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 25/2011). Z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 163/2013 nemožno z odôvodnenia vyvodiť, že nemôže byť za nezákonné považované uznesenie o vznesení obvinenia v prípade následného oslobodenia obvineného spod obžaloby z dôvodu, že mu vina nebola preukázaná. Judikatúra vzťahujúca sa ešte k predchádzajúcej právnej úprave zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zákone č. 58/1969 Zb. pritom dovodila, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších podmienok zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (viď R 35/1991, R 70/1994). Tieto závery sú aplikovateľné aj na v súčasnosti platnú právnu úpravu v zákone č. 514/2003 Z.z., pretože táto právna úprava stojí na rovnakých základných zásadách ako predchádzajúca. Súd nemal dôvod odkloniť sa od dlhodobo zaužívanej judikatúrnej praxe.

7. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. platí, že vo veci náhrady škody koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom, trestnom alebo správnom konaní (rozsudok NS SR sp. zn. 8Cdo/289/2014 zo dňa 14.10.2015, publikovaný pod č. X/XXXX aj v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR).

8. Žalobca bol spod obžaloby oslobodený, lebo nebolo dokázané, že sa dopustil skutku kladeného mu za vinu a tým bola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia.

9. Čo sa týka spôsobu a rozsahu náhrady škody, okresný súd nárok posudzoval podľa § 17 ods. 1, 18 zákona č. 514/2003 Z.z.

10. V konaní nebolo sporným, že žalobca na svoju obhajobu v trestnom konaní splnomocnil dňa 27.02.2012 advokáta JUDr. Petra Petrika, ktorý zastupoval žalobcu tak v prípravnom konaní ako aj v súdnom konaní po podaní obžaloby až do právoplatného skončenia trestnej veci. Žalobca obhajcovi zaplatil dňa 19.05.2014 za zastupovanie v predmetnom trestnom konaní trovy právneho zastúpenia vo výške 4.900,- Eur. Išlo o dohodnutú odmenu, paušálnu odmenu za úplné vybavenie veci dohodnutú v čl. III zmluvy o poskytovaní právnej. I keď ust. § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 01.01.2013 výslovne neurčovalo, že odmena advokáta za zastupovanie sa ako súčasť trov obhajoby poškodeného určí ako tarifná odmena advokáta, už len samotný odkaz na vyhlášku upravujúcu odmeňovanie advokátov znamenal, že zákonodarca aj podľa znenia § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 01.01.2013 mal na mysli výšku tarifnej odmeny určujúcej odmenu za zastupovanie. Túto úvahu okresný súd oprel o fakt, že ak by znenie účinné do 01.01.2013 smerovalo k možnosti zohľadniť v rámci náhrady škody zmluvnú odmenu advokáta, neobsahovalo by toto ustanovenie vôbec odkaz na v tom čase účinnú vyhlášku o odmenách a náhradách advokátov, lebo by bol takýto odkaz nadbytočným. Preto aj znenie § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 01.01.2013 treba vykladať tak, že odkazuje na tarifnú hodnotu trov právneho zastúpenia, lebo práve táto predstavuje objektivizáciu vynaložených trov právneho zastúpenia v súlade s princípom, že sa uhrádza nie akákoľvek škoda ale len skutočná škoda. Niet dôvodu, aby štát uhrádzal poškodenému v podstate neobmedzene všetky náklady vynaložené na jeho obhajobu v trestnom konaní. O správnosti podaného výkladu svedčí aj právny názor vyjadrený Najvyšším súdom SR v uznesení sp. zn. 6Cdo 402/2015 zo dňa 28.04.2016, podľa ktorého pre účely náhrady škody za zodpovednosť štátu treba považovať za účelne vynaložené náklady poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu náklady v rozsahu tarifnej odmeny (toto rozhodnutie sa dokonca týka ešte predchádzajúcej právnej úpravy zákona č. 58/1969 Zb.). Okresný súd priznal žalobcovi sumu 2.629,61 Eur, ako náhradu škody, ktorá mu vznikla účelným vynaložením nákladov na právnu pomoc v trestnom konaní v rozsahu tarifnej odmeny s prísl., vo zvyšku tento nárok zamietol.

11. Pokiaľ sa týka žalobcom uplatňovanej náhrady nemajetkovej ujmy, okresný súd vykonal dokazovanie, okrem dokazovanie ohľadne toho, v akom konkrétnom rozsahu sa žalobcovi znížili tržby v pohostinstve, pretože sa žalobca nedomáhal náhrady škody v podobe ušlého zisku, nevykonal dokazovanie prehratím záznamu reportáže odvysielanej ohľadne osoby žalobcu v TV JOJ, pretože bol predložený textový prepis reportáže, ktorým okresný súd dokazovanie vykonal.

12. Pri rozhodovaní o nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu okresný súd aplikoval aj ustanovenie ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. podľa ktorého, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva

nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (alebo nesprávnym úradným postupom), uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Ust. § 17 ods. 3 cit. zákona potom demonštratívne stanovuje kritériá, ktoré je potrebné zohľadniť v prípade priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, konkrétne treba prihliadnuť na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

13. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú žalobcovi nezákonným rozhodnutím.

14. Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že vznesenie obvinenia žalobcovi malo na jeho dovtedajší súkromný život zničujúci vplyv. Žalobca bol bezúhonným nekonfliktným človekom, nebol predtým trestaný ani trestne stíhaný. Pokojne žil v menšom meste, mal prácu a súčasne podnikal, s priateľkou plánovali spoločnú budúcnosť. Nemal žiadne psychické problémy, bol spoločenský a vo svojom okolí obľúbený a v súvislosti s prevádzkou pohostinstva i pomerne známy v širšom okolí mesta Kremnica. Obvinenie hlboko zasiahlo do osobnostnej sféry žalobcu. V dôsledku trestného stíhania žalobca musel vyhľadať psychologickú intervenciu, pomocou ktorej sa snažil vysporiadať s dovtedy nepoznanou situáciou. Žalobca nebol osobou, ktorá by takpovediac denne bola vystavená konfliktom so zákonom a tak podľa súdu pochopiteľne prežíval z psychického hľadiska obavy z budúcnosti plynúce z hroziaceho trestu. Svedkovia potvrdili, že z dovtedy veselého a spoločenského človeka sa stal pomerne uzavretý jedinec skôr nevyhľadávajúci spoločnosť iných ľudí. Závažne utrpela jeho povesť a spoločenské postavenie tým, že bol obvinený z trestného činu týkajúceho sa ochrany intímnej sféry maloletých detí a ktorého povaha je nespochybniteľne zvlášť odsúdeniahodne vnímaná celou spoločnosťou (reportáž to označila slovami „pedofilne orientovaný jedinec“). Žalobca v dôsledku toho prišiel o známych i niektorých priateľov a len preto mu stroskotal perspektívny vzťah, ktorý v tom čase smeroval k založeniu rodiny. Musel čeliť zvlášť neprijemným otázkam najbližších rodinných príslušníkov a vysvetľovať im, že skutok nespáchal. I keď obvinenie nemalo vplyv na jeho pracovné uplatnenie, nepochybne v jeho dôsledku krátko na to (v júni 2012) skončil s podnikaním (prevádzkou pohostinstva), keď jednak charakter obvinenia sa prejavil úbytkom návštevnosti a jednak sám žalobca pochopiteľne nemal za danej situácie záujem objavovať sa v okruhu ľudí, ktorým bol známy. Jednoducho sa necítil dobre v prostredí, ktoré ho dovtedy považovalo za normálneho človeka, pokiaľ bol okolím vnímaný ako ten, kto je trestne stíhaný pre náchylnosť k zneužívaniu maloletých detí. Je takisto len logické, že sa snažil opustiť toto prostredie a pôsobiť v prostredí, ktoré ho v takýchto súvislostiach nepoznalo, čo potom vyústilo do zmeny miesta bydliska do iného mesta s možnosťou väčšej anonymity. Rovnako súd prihliadal na to, že napriek oslobodeniu spod obžaloby stále žalobca musí prípadne vysvetľovať svoju minulosť a to ako jeho prípad skončil, čo nie každý dokáže pochopiť a dôkazom toho bol aj jeho rozchod s priateľkou J. E.. To znamená, že i napriek oslobodeniu je a bude stále konfrontovaný so svojou minulosťou. Zohľadňujúc potom aj dobu trestného stíhania od februára 2012 do právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku v auguste roku 2013 mal okresný súd za to, že suma 500,- Eur za každý mesiac stíhania predstavujúca vo výsledku sumu 9.000,- Eur môže byť tým spravodlivým zadosťučinením, ktoré žalobcovi aspoň takouto formou vykompenzuje vzniknuté zásahy do osobnostnej sféry jeho existencie. I keď sa jedná ani nie o polovicu sumy požadovanej žalobcom, okresný súd poukázal na rozhodovaciu prax súdov a podporne tiež na súčasnú právnej úpravu účinnú od 01.01.2013 (§ 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z.). Vo zvyšku žalobu na náhradu nemajetkovej ujmy ako nedôvodnú zamietol.

15. Okresný súd zamietol aj nárok uplatnený žalobcom na úrok z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy, z dôvodu, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba splnenia a až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/185/2011).

16. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku vzhľadom na čiastočný úspech oboch strán sporu. O svedočnom okresný súd rozhodol podľa § 258 ods. 1 Civilného sporového poriadku v nadväznosti na § 72 ods. 1, § 73 ods. 1 a § 74 vyhlášky č. 543/2005 Z.z.. Pretože ohľadne trov spojených s výpoveďou tohto svedka nebol zložený preddavok a vypočutie svedka navrhol žalobca, okresný súd zaviazal na úhradu svedočného priamo žalobcu.

17. Proti rozsudku v súlade s § 355 ods. 1 CSP, v lehote v súlade s § 362 ods. 1 CSP podali odvolanie žalobca a žalovaný.

18. Žalovaný podal odvolanie do výroku I., z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie o existencii nezákonného rozhodnutia, za ktoré súd prvej inštancie považoval uznesenie vyšetrovateľa K.Z Žiar nad Hronom A.: ORP-762/OVK-ZH-2011 z 27. 02. 2011, ktorým bolo žalovanému vznesené obvinenie. Súd vec posúdil tak, že nakoľko bol žalobca spod obžaloby oslobodený, lebo nebolo dokázané, že sa dopustil skutku kladeného mu za vinu, tým bola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré nemalo byť vydané a ak aj bolo, na podklade žalobcom včas podanej sťažnosti ho bola oprávnená dozorujúca prokurátorka zrušiť. Žalovaný poukázal na to, že obvinenie bolo žalobcovi vznesené na podklade dôkazov zabezpečených pred začatím trestného stíhania a vznesenia obvinenia, a to aj na podklade výpovede žalobcu, ako podozrivého pred začatím trestného stíhania. V Náleze Ústavného súdu SR II. ÚS 163/2013 zo dňa 13. 11. 2013, bol vyslovený názor, „Vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu, iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila.“ Poukázal na to, že k záveru o spáchaní trestného činu určitou osobou stačí vyšší stupeň pravdepodobnosti, ktorý musí byť konkrétnymi zistenými skutočnosťami dostatočne odôvodnený. Nie je však potrebné, aby trestná činnosť bola spoľahlivo preukázaná ako v prípade obžaloby. Presvedčenie o dôvodnosti podozrenia nie je totožné s presvedčením o vine. Na základe vykonaného dokazovania bola podaná obžaloba. Žalobca v prípravnom konaní potom, ako mu bolo vznesené obvinenie odmietol vo veci vypovedať rovnako aj jeho rodinní príslušníci, nezúčastnil sa preštudovania vyšetrovacieho spisu, nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania a z dôvodu, že výsledky vyšetrovania odôvodňovali postavenie obvineného pred súd, prokurátor podal na žalobcu obžalobu. Prokurátor ani nemohol v prípravnom konaní za danej dôkaznej situácie inak postupovať. Zastaviť trestné stíhanie by mohol len vtedy, ak by bolo nepochybné, že skutok nespáchal obvinený, k čomu na základe vykonaných dôkazov v tom čase nebolo možné jednoznačne dospieť. Vyšetrovateľ je povinný podať návrh na podanie obžaloby a prokurátor musí podať obžalobu, ak výsledky vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd. V tomto prípade k odstráneniu rozporov medzi navzájom si odporujúcimi dôkazmi, môže spravidla dôjsť až po prejednaní veci na hlavnom pojednávaní na základe zásad ústnosti a bezprostrednosti a zhodnotení vykonaných dôkazov súdom. Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 1T 92/2012 bol žalobca spod obžaloby oslobodený, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný, súd rozhodol v zmysle zásady „In dubio pro reo“ teda v pochybnostiach v prospech páchatel'a, pretože z vykonaného dokazovania nebolo preukázané bez akýchkoľvek pochybností, že skutok uvedený v obžalobe prokurátora spáchal obžalovaný. Z tohto rozhodnutia súdu z ničoho nevyplýva, že by súd považoval rozhodnutie (prípadne postup) policajného orgánu, alebo prokurátora za nezákonný. Pokiaľ je v súlade so zákonnými podmienkami začaté príslušné konanie, v ktorom bolo vydané zákonom predpokladané rozhodnutie, nie je vydanie takéhoto rozhodnutia neoprávneným zásahom do osobnostných práv účastníka konania. Každá fyzická osoba, teda aj žalobca je povinný strpieť taký zásah do svojich osobnostných práv, ktoré sú uskutočňované v záujme spoločenského, ktorý prevažuje nad záujmom individuálnym, keďže takéto zásahy je nutné považovať za výkon iného práva resp. povinnosti a ten vylučuje neoprávnenosť zásahu. Pri takomto konaní dochádza ku kolízii dvoch záujmov, na jednej je individuálny záujem osoby, do ktorej osobnostných práv sa zasahuje a na druhej strane je verejný záujem, ktorý má prednosť. Za nezákonné možno považovať len také rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré nemalo zákonný podklad už v čase jeho vydania a nie také rozhodnutie, ktoré síce bolo v čase jeho vydania zákonným rozhodnutím, ale na základe dokazovania vykonaného po jeho vydaní bol v trestnom konaní ustálený iný záver.

19. Žalobca podal odvolanie do časti rozhodnutia, ktorou súd žalobu vo zvyšku zamietol. Odvolanie podal v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g), h) CSP. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a priznať mu uplatnený nárok.

20. V odvolaní žalobca namietal nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti, v ktorej mu súd nepriznal náhradu škody spočívajúcu v trovách obhajoby v trestnom konaní. Uviedol, že si s obhajcom dohodol nie tarifnú odmenu, ale dohodnutú, ktorá nepredstavuje hrubý nepomer. Poukázal na rozhodnutie NS SR vo veci 3Cdo/175/2005, v ktorom bol vyslovený právny názor, že rozsah náhrady skutočnej škody v prípade zodpovednosti štátu podľa zákona č. 58/1969 Zb. nie je obmedzený tarifnou odmenou. V rozhodnutiach súdov je len uvedené, že poškodený nemá nárok na náhradu neprimeraných

trov obhajoby (rozhodnutie NS SR 6Cdo/402/2015). Pri dojednaní si podmienok obhajoby rozhodnutia súdov a ich právne názory mu neboli ani jeho právnenému zástupcovi známe a dohoda nie je ani neprímeraná.

21. Žalobca tiež v odvolaní namietal nepriznanie nemajetkovej ujmy vo výške 19 000 €. Súd nesprávne zastával názor, že výška nemajetkovej ujmy podľa aktuálnej právnej úpravy ust. § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. je maximálne 16 900 €. Túto limitáciu účinnú od 01. 01. 2013 pre posúdenie jeho nároku na náhradu škody nemožno aplikovať, keďže v čase vydania nezákonného rozhodnutia zákon nebol účinný. Súd prvej inštancie v bode 55, 56 uviedol, že vznesenie obvinenia malo na žalobcov dovtedajší súkromný život zničujúci vplyv, súd situáciu presne pomenoval a definoval ako „zničujúci“. Daný stav ho pripravil doslova o rodinu, rodinný život s jeho partnerkou, de facto ho pripravil o dieťa, ktoré plánoval, jeho doterajší život, mu priniesol utrpenie 18 mesiacov, kedy trpel každý deň obavami ako celé to skončí, pričom dopady vznesenia obvinení neskončili v auguste 2013, pretrvávajú do súčasnosti, čo mal súd preukázané. Nie je mu preto zrejmé prečo mu súd priznal náhradu len za 18 mesiacov trvania trestného stíhania, keď v bode 56. rozhodnutia konštatuje: „Rovnako súd prihliadol na to, že napriek oslobodeniu spod obžaloby stále musí prípadne vysvetľovať svoju minulosť, a to ako jeho prípad skončil, čo nie každý dokáže pochopiť, a dôkazom toho bol aj rozchod s priateľkou J. E.. To znamená, že i napriek oslobodeniu je a bude stále konfrontovaný so svojou minulosťou“. Súd tiež nesprávne interpretoval výsledky dokazovania vo vzťahu ku miere publikácie prípadu v TV JoJ, resp. vyhodnotil jeho poukaz na negatívne dôsledky reportáže. Snažil sa v konaní preukázať za akých okolností bol stíhaný, že okrem útrpnosti trestného stíhania sa pridružili aj zásadné negatíva toho, že celé okolie sa o danej veci dozvedelo, z čoho vyplýva hlbšia ujma, ťažší následok, závažnejšie konsekvencie. Dané veci v TV JoJ boli zverejnené ešte predtým, ako mu bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia, len orgány činné v trestnom konaní museli tieto informácie predložiť médiám. Neobstojí v tomto smere názor súdu uvedený v bode 38. rozsudku, že „...zo samotnej reportáže nemožno usúdiť, že by niektorý z orgánov činných v trestnom konaní (policajt, prokurátor) postupoval v rozpore s ust. § 6 ods. 1 a 2 TP“, nakoľko ad 1/ údaje o jeho bydlisku, veku, sú v zmysle zákona jeho osobnými údajmi, ktorými TV JoJ nemala ako inak disponovať a ad 2/ samotné ust. § 6 ods. 2 TP uvádza „Orgány činné v trestnom konaní dbajú aj na to, aby nezverejňovali chránené osobné údaje ani skutočnosti súkromného charakteru, najmä ... obydlia..., ktoré priamo s trestnou činnosťou nesúvisia“. Nespochybnuje právo OČTK postupom podľa § 6 ods. 1, 2 TP informovať, lenže práve vznesenie obvinenia a informovanie verejnosti spôsobilo oveľa väčší zásah do jeho súkromia, akoby tomu bolo, keby širokú verejnosť neinformoval. Ak žalovaný vedie trestné stíhanie na základe nezákonného rozhodnutia a informuje o tom širokú verejnosť, polom musí byť uzročený s tým, že znáša väčšiu (t. j. celú) zodpovednosť za väčší (t. j. celý) škodlivý následok, oproti stavu keby neinformoval o trestnom stíhaní média a následok by nebol tak závažný. O následkoch prežívania trestného stíhania (a to zverejneného cez TV JoJ postupom OČTK), ktoré zapríčinili nemajetkovú ujmu je možné produkovať len dôkazy o tom, ako situáciu prežíval, aká bola situácia v jeho okolí (čo dosvedčili práve jeho najbližšie osoby). V konaní o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci sa vznik nemajetkovej ujmy nepreukazuje (rozsudku NS ČR sp. zn. 30Cdo/2965/2015), v konaní sa obvykle iba zisťuje, či sú dané objektívne dôvody na to, aby sa konkrétna osoba mohla cítiť poškodenou, treba pritom zväžiť, či vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu by sa aj iná osoba v obdobnom postavení mohla cítiť dotknutou v zložkách tvoriacich vo svojom súhrne nemajetkovú sféru jednotlivca. Každá iná osoba, ktorá by sa ocitla v takej situácii, ako sa ocitol on, by sa domáhala minimálne sumy, ktorú uplatnil v konaní. Nedá sa predpokladať, že by ktokoľvek bol ochotný „absolvovať niečo porovnateľné“ za sumu 9 000 € a prežívať následky do dnešných dní. Namietal tiež nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, pokiaľ mu nepriznal nárok na úrok z omeškania z nemajetkovej ujmy.

22. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu viazanosti rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi podľa § 379, 380 CSP, bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil v súlade s § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne.

23. Podľa § 387 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

24. Odvolací súd v konaní súdu prvej inštancie nezistil vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok.

25. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

26. Odvolací súd v súdnej veci nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorom súd venoval náležitú pozornosť zisteniu všetkých rozhodných skutočností, dostatočne zistil skutkový stav a mal spoľahlivé a dostatočné podklady pre rozhodnutie o veci. Dôvody, pre ktoré tak urobil správne rozobral v odôvodnení rozsudku. S týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a v podrobnostiach na ne odkazuje.

27. Odvolanie žalobcu, ani žalovaného nepoukazuje na žiadne také dôvody, ktoré by podmieňovali zmenu rozhodnutia.

28. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie v súlade s § 215 CSP rozhodol na základe zisteného skutkového stavu, skutkový stav subsumoval pod správnu normu hmotného práva, ktorú správne interpretoval.

29. Predmetom konania je nárok uplatnený žalobcom na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcovi nezákonným rozhodnutím. V konaní bolo nesporné, že uznesením vyšetrovateľa OR PZ Žiar nad Hronom zo dňa 27.02.2012 pod A.: K.-XXX/OVK-ZH-XXXX bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin rozširovania detskej pornografie, proti uzneseniu podal žalobca sťažnosť dňa 05.03.2012, ktorá bola zamietnutá ako nedôvodná. Rozsudkom súdu zo dňa 12.06.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 02.08.2013 bol žalobca spod obžaloby oslobodený, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal.

30. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd nesprávne právne vec posúdil, keďže uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné len z dôvodu, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený, pre uznesenie o vznesení obvinenia nie je potrebné, aby trestná činnosť bola spoľahlivo preukázaná, presvedčenie o dôvodnosti podozrenia nie je totožné s presvedčením o vine. Legálnosť konania nemožno posudzovať na základe výsledku, ale iba na základe podmienok stanovených zákonom pre ich začatie a priebeh. Pokiaľ je v súlade so zákonnými podmienkami začaté príslušné konanie, v ktorom bolo vydané zákonom predpokladané rozhodnutie, nie je vydanie takéhoto rozhodnutia neoprávneným zásahom do osobnostných práv účastníka konania. Žalovaný poukázal na to, že žalobca odmietol vo veci vypovedať, bol nečinný.

31. Odvolací súd k námietkam žalovaného o neexistencii jeho zodpovednosti v danej veci udáva, že súd prvej inštancie sa podrobne zaoberal vznikom zodpovednosti žalovaného v bodoch 17. až 26. odôvodnenia rozhodnutia, s týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a v podrobnostiach na ne odkazuje. V podmienkach materiálneho právneho štátu musí štát niesť (objektívnu) zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca (napr. rozh. Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 15/2009 a sp. zn. 7MCdo 27/2012), pričom podstata nároku na náhradu škody sa v týchto prípadoch neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania ale na samotný výsledok trestného stíhania (viď obdobne aj Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 25/2011). Rozhodujúcim kritériom posúdenia zákonnosti vznesenia obvinenia je neskorší výsledok trestného stíhania, kedy oslobodenie spod obžaloby ukazuje, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia, resp. nie je rozhodné ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie ale to, či sa toto podozrenie v trestnom konaní aj potvrdilo. Skutočnosť, že žalobca bol v trestnom konaní nečinný, nemá za následok zbavenie sa objektívnej zodpovednosti žalovaného, žalobca konal v súlade s právami vyplývajúcimi mu zo zákona. Predpoklady vzniku nároku proti štátu upravuje osobitný predpis zák. č. 514/2003 Z.z., ktorý upravuje objektívnu zodpovednosť štátu, súd prvej inštancie rozhodol v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona a už ustálenou judikatúrou. Vzhľadom na uvedené považoval odvolací súd námietky žalovaného, za také, ktoré nespôsobujú nesprávnosť rozhodnutia.

32. Žalobca v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci. Súd podľa žalobcu nesprávne rozhodol, keď zamietol jeho návrh v časti náhrady škody, ktorá mu vznikla titulom úhrady trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, má za to, že výška náhrady nie je obmedzená tarifnou obmenou a patrí

mu náhrada vo výške dohodnutej paušálnej odmeny, poukázal na to, že nejde o náhradu neprimeraných trov obhajoby (rozh. NS SR 3 Cdo 175/2005, 6 Cdo 402/2015). Nesprávnosť rozhodnutia namietal aj v časti, v ktorej súd zamietol ním uplatnený nárok na nemajetkovú ujmu nad sumu 9000 Eur, uviedol, že vzhľadom na to, že nemajetková ujma mu vznikla pred účinnosťou zák. 412/2012 Z.z., nie je možné jeho nárok posudzovať podľa § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. účinného po novele, ktorá obmedzila výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Nie je mu zrejmé, z odôvodnenia, prečo súd prvej inštancie považoval sumu 9.000 Eur za adekvátnu za prežité útrapy. Poukázal na bod 55/, 56/ odôvodnenia, keď sám súd konštatoval, že vznesenie obvinenia malo na žalobcov dovtedajší súkromný život zničujúci vplyv, súd akceptoval vysoko nepriaznivé dôsledky, ktoré sa prejavili vo všetkých aspektoch jeho vtedajšieho života, rovnako súd vychádzal z toho, že aj napriek oslobodeniu je a stále bude konfrontovaný so svojou minulosťou. Zdôraznil aspekt zverejnenia trestného stíhania a poukázal na to, že neobstojí názor v bode 38 rozsudku súdu, že: "Zo samotnej reportáže preto nemožno usúdiť, že by niektorý z orgánov činných v trestnom konaní (policajt, či prokurátor) postupoval v rozpore s ust. § 6 ods. 1 a 2 Trestného poriadku," nakoľko 1/ údaj o jeho bydlisku, veku sú jeho osobnými údajmi, ktorými TV JOJ nemala ako inak disponovať, 2/ ustanovenie § 6 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, uvádza, že orgány činné v trestnom konaní dbajú aj na to, aby nezverejňovali chránené osobné údaje...Ak žalovaný vedie trestné stíhanie na základe nezákonného rozhodnutia a informuje o tom širokú verejnosť, potom musí byť uzrozumený s tým, že znáša celú zodpovednosť za celý škodlivý následok, oproti stavu keby neinformoval o trestnom stíhaní média a následok by nebol tak závažný. Poukázal na to, že súd sa s obsahom reportáže neoboznámil. Nemožno predpokladať, že by ktokoľvek bol ochotný absolvovať niečo porovnateľné za sumu 9000 Eur a prežívať následky do dnešných dní. Nesprávne právne posúdenie veci videl tiež v tom, že mu nebol priznaný úrok z omeškania z nemajetkovej ujmy, poukázal na ustanovenie § 16 ods. 4 zák. č. 514/2004 Z.z.

33. Odvolací súd pokiaľ ide o dôvody uvedené v odvolaní žalobcu, tieto posúdil ako nespôsobujúce vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami a správne vo veci rozhodol. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, na základe akej úvahy zistil skutkový stav a právne posúdil vec.

34. Odvolací súd, ako už bolo uvedené vyššie sa v plnom rozsahu s rozhodnutím a dôvodmi uvedenými súdom prvej inštancie stotožňuje.

35. K jednotlivým námietkam žalobcu odvolací súd udáva: Čo sa týka spôsobu a rozsahu náhrady škody uplatnenej titulom trov právneho zastúpenia, podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. platí, že sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli, súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Samotný odkaz na vyhlášku upravujúcu odmeňovanie advokátov znamenal, že zákonodarca aj podľa znenia § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 01.01.2013 mal na mysli výšku tarifnej odmeny určujúcej odmenu za zastupovanie. Súd prvej inštancie správne aplikoval zákonné ustanovenie, pričom správne poukázal aj na právny názor vyjadrený Najvyšším súdom SR v uznesení sp. zn. 6Cdo 402/2015 zo dňa 28.04.2016, podľa ktorého pre účely náhrady škody za zodpovednosť štátu treba považovať za účelne vynaložené náklady poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu náklady v rozsahu tarifnej odmeny. Odvolací súd poukazuje na to, že keď bolo rozhodnutie najvyššieho súdu vydané v konaní sp. zn. 6 Cdo 402/2015 napadnuté ústavnou sťažnosťou, Ústavný súd Slovenskej republiky túto sťažnosť odmietol uznesením zo 14. septembra 2016 sp. zn. I. ÚS 543/2016 ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd Slovenskej republiky v tomto uznesení konštatoval, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu jasne formuluje objektívny a nespochybniteľný spôsob určenia náhrady škody spočívajúcej v náhrade trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením obvineného a ktorú je povinný zaplatiť štát v rozsahu tarifnej odmeny advokáta. Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky nemožno povinnosť náhrady trov obhajoby vyplývajúcej zo zmluvných dojednaní medzi obhajcom a jeho klientom prenášať na štát, ktorý síce za vzniknutú škodu zodpovedá, súčasne však výber obhajcu zvoleného sťažovateľom ani výšku dojednanej odmeny nemohol ovplyvniť. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 402/2015

bolo na základe uznesenia občianskoprávneho kolégia z 12. decembra 2017 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 17/2018, právna veta znie: „Aj v prípade, ak nárok na náhradu nákladov vynaložených poškodeným (obvineným) na jeho obhajobu v trestnom konaní, v ktorom bol spod obžaloby oslobodený alebo trestné stíhanie voči nemu bolo zastavené, bol uplatnený podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, súd môže priznať len náhradu účelne vynaložených trov, výška ktorých zodpovedá tarifnej odmene advokáta určenej osobitným právnym predpisom účinným v čase robenia úkonov.“ Právny názor, ktorý je vyjadrený v judikáte R 17/2018, treba aplikovať aj na daný prípad. Súd prvej inštancie teda rozhodol podľa správneho ustanovenia zákona, ktoré správne na daný skutkový stav aplikoval, neodklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe.

36. Súd prvej inštancie vecne správne rozhodol aj o výške nemajetkovej ujmy, vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania a individuálnych okolností prejednávaného prípadu a prihliadajúc aj na judikatúru slovenských súdov. Námietka žalobcu, že súd nesprávne aplikoval ustanovenie § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. účinného až po vzniku nemajetkovej ujmy (ktoré výšku náhrady nemajetkovej ujmy obmedzuje) odvolací súd udáva, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie bodu 53. jednoznačne vyplýva, že na daný skutkový stav nebolo treba aplikovať (a teda neaplikoval) obmedzenie ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 01.01.2013, a teda námietka žalobcu je nedôvodná (ako to vyplýva z bodu 53. odôvodnenia).

37. Pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy, ktorú súd prvej inštancie priznal žalobcovi, z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie možno jednoznačne vyvodiť na základe akého skutkového stavu a na základe akej úvahy aplikoval okresný súd zákonné ustanovenie a dospel k určeniu výšky nemajetkovej ujmy. Odvolací súd poukazuje na body 54/ - 58/ odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky). Priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy považuje odvolací súd za primeranú na spravodlivé zmiernenie vzniknutých následkov, ktoré nemožno odčiniť obnovením do pôvodného stavu. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že súd prvej inštancie správne pri úvahe o priznaní nemajetkovej ujmy prihliadal na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení. Okresný súd správne prihliadal k tomu, akým spôsobom výšku zadosťučinenia žalobca zdôvodňoval, aké dôkazy v tomto smere označil. Súd správne prihliadol na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, vplyv tohto konania, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov. V súlade s rozhodovacou praxou súd prvej inštancie zohľadnil pri výške nemajetkovej ujmy dobu trestného stíhania (od februára 2012 do právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku v auguste roku 2013) a jeho záver, že suma 500,- Eur za každý mesiac stíhania predstavujúca vo výsledku sumu 9.000,- Eur môže byť tým spravodlivým zadosťučinením, ktoré žalobcovi aspoň takouto formou vykompenzuje vzniknuté zásahy do osobnostnej sféry jeho existencie nie je nesprávnym právnym posúdením veci.

38. Žalobca v odvolaní v súvislosti s výškou nemajetkovej ujmy zdôrazňoval aspekt zverejnenia trestného stíhania. Odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie sa s uvedeným vysporiadal v bodoch 36 - 39 odôvodnenia rozhodnutia. Je správny záver súdu prvej inštancie, že pokiaľ žalobca tvrdil, že práve neželaná publicita mu spôsobila značné problémy, treba odlišovať zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobca nárok na náhradu škody z takéhoto nesprávného úradného postupu neuplatnil ani v rámci predbežného prerokovania nároku voči štátu. Odvolací súd zdôrazňuje, že je veľmi dôležité, či škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím, lebo ide o samostatné nároky odlišujúce sa okolnosťami, ktoré odôvodňujú ich vznik, obsah (rozsah), právne následky s nimi spojené. Je potrebné rozlišovať, čo bolo príčinou vzniku škody. Súd prvej inštancie v bode 35. odôvodnenia, tiež správne zdôvodnil prečo nevykonal dôkaz - prehratie záznamu reportáže odvysielanej ohľadne osoby žalobcu v TV JOJ, nakoľko pre zistenie rozhodujúceho skutkového stavu postačovalo vykonať dokazovanie predloženým textovým prepis reportáže.

39. Pokiaľ teda žalobca vyčíta okresnému súdu výšku priznaného primeraného finančného zadosťučinenia, odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd správne vysvetlil, aké kritériá vzal do úvahy pri určení jeho výšky a týmto záverom z hľadiska ich správnosti nemožno nič vyčítať. Preto odvolací súd považuje rozhodnutie v danom smere za správne

40. Správne súd prvej inštancie rozhodol aj o zamietnutí nároku na úrok z omeškania z nemajetkovej ujmy, pretože povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba splnenia a až jej uplynutím (pričom okresný súd rozhodol v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/185/2011).

41. Odvolací súd potvrdil aj závislé výroky o trovách konania, keď súd prvej inštancie rozhodol podľa správneho ustanovenia zákona a toto na daný skutkový stav správne aplikoval, účastníci konania, ani neuviedli konkrétne dôvody, ktoré by poukazovali na nesprávnosť rozhodnutia v tejto časti.

42. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Vzhľadom na výsledok odvolacieho konania, keď žalobca bol neúspešný v časti 12.270,39 Eur s prísl. a žalovaný 11629,61 Eur s prísl., odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

43. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh § 428 CSP).